
PLAYING AT HER TABLE
FERDINANDO FREGA

NAGLALARO SA KANYANG MESA

The Art of Attraction · 02

Lumipas ang mga taon, kahit hindi gaanong marami, at sa oras ng klase at ng pahinga, ang gym ang naging silid-aralan ko. Sa pagitan ng basketball, volleyball at football na tiglilima, doon ko ginugugol ang aking oras. Tuwing papasok ang isang guro sa tunay na silid-aralan at madadatnan ako roon, nag-aalala siya kung ano ang ginagawa ko — pero pumasok lang ako para kumuha ng tuyong damit, dahil sa pawis.

Akala ko ay makapaglalaro ako nang hindi napapansin, pero noon ay may motorsiklo na ako, isang Laverda 125. Maayos akong manamit, at napakalaking tulong sa akin ng pitaka ng aking ina tuwing may barya ito; kung buo ang mga perang papel, hinding-hindi ko sana ginalaw ang mga iyon. Iyon ang perpektong bitag.

Kinukuha niya ang pera sa aking ama habang natutulog ito at sinasabihan akong huwag magsalita, at kinukuha ko naman iyon sa kanya kapag hindi siya nakatingin. Tutal, isa akong batang nagngangalang Frega — sa Italyano, ang taong nangungurot. Ahahahahaha.

Isang araw sa gym, may lumapit sa akin na isang magandang dalaga, matangkad at balingkinitan, at nagsimulang makipag-usap. Hindi mo na kailangan ng accountant para makuwenta ang kabuuan niya.

Inanyayahan niya akong dumalaw sa kanya. Nakatira siya dalawampung kilometro mula sa bayan, at isang hapon ay umalis ako sakay ng motorsiklo para bisitahin siya.

Pagdating ko, tinawagan ko ang bahay nila para sabihing nasa nayon na ako at puwede na kaming magkita, pero tumanggi siya, at sinikap niya akong kumbinsihing pumunta sa bahay nila at makilala ang buong pamilya — kasama pati ang aso.

Sumakay akong muli sa motorsiklo at bumalik sa pinanggalingan ko. Kinabukasan ay sumugod siya, tinatanong kung bakit hindi ako pumunta sa bahay nila, at sumagot ako: hindi ako nakabihis para sa isang opisyal na pamamanhikan, at hindi ko man lang dala ang mga singsing.

Mahigit dalawang buwan niya akong hindi tinantanan. Araw-araw, iisang tanong: kailan tayo magkikita? At araw-araw, iisang sagot: tingnan natin kung kailan bakante ang aking ina, para makilala mo siya.

At siya: bakit?

At ako: mahalagang magkasundo kayo. Kawawa naman, naka-wheelchair siya — kakailanganin ng isang mag-aalaga sa kanya.

Nang maunawaan niya ang sitwasyong papasukin niya, hindi na siya bumalik. Kinabukasan, wala na siya.

Nakasalubong ko siya pagkalipas ng ilang taon sa isang supermarket at ipinakilala ko siya sa aking ina, na nasa napakagandang kalagayan. Nagbabasa sa pagitan ng mga linya, tinanong niya ako kung ano ang nangyari — paano ito

nakabawi, paano ito gumaling — at sumagot ako: stem-cell therapy at ang mahika ng mga babae.

Tumingin sa akin ang aking ina, saka ngumiti at sinabing tunay nga akong anak niya, pero na balang araw ay may hahaplos din sa aking balahibo sa tamang direksiyon. Ang hindi niya alam, madalas akong magpalit ng balahibo, at hindi na niya kailanman matatagpuan ang parehong bersiyon ko nang dalawang beses.

Ferdinando